[2018] 6 ਐਸ.ਸੀ. ਆਰ. 457

ਸਿਦਗੰਗਈਆ (D) ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ

ਬਨਾਮ

ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ (D) ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ

(2018 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5007)

ਮਈ 11, 2018

[ਅਰੁਣ ਮਿਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਉਦੈ ਉਮੇਸ਼ ਲਲਿਤ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ, 1908:

ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90, ਆਰ/ਡਬਲਯੂ ਧਾਰਾ 47 -ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ - ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਜੋ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਨਾਮਾਤਰ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ੀ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਵਿਕਰੀ-ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 47 ਆਰ/ਡਬਲਯੂ ਜਾਂ XXI, ਨਿਯਮ 90 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ

ਨੂੰ ਦਬਾਏ ਨਾ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ- ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 3-ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨਿਯਮ 90 ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੇ ਮਾਲਕੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ- ਕੀ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਦੇਸ਼ XI, ਨਿਯਮ 90 ਆਰ/ਡਬਲਯੂ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਕਿਹਾ ਕਿ : ਜਿੱਥੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ XXI, ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ XXI ਦੇ ਨਿਯਮ 92 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI, ਨਿਯਮ 92(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 (ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਖਰੀਦ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ- ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਲਿਸ ਪੇਂਡੇਨਜ਼ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 52 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ- ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ, 1882-ਧਾਰਾ 52-ਲਿਸ ਪੇਂਡੇਨਜ਼ - ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ।

457

XXXXXX

ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ

ਕਿਹਾ ਕਿ : 1.1 ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ XXI ਦੇ ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਾਰਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਿਰਫ ਨੁਕਸ ਜਾਂ ਕੁਰਕੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੱਟ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥਕ ਬੇਨਿਯਮੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 23] [470-C-F]

ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਮਧਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ **ਏਆਈਆਰ 2001 ਐਸਸੀ 2220 - 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।**

XXXXXX

1.2 ਜਿੱਥੇ ਨਿਯਮ 90 ਆਦੇਸ਼ XXI CPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਦੇ ਨਿਯਮ 92 (1) ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (3) ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 24] [470-G]

ਬ੍ਰਾਹਯਾ ਬਨਾਮ ਅੱਪਯਾ, **(1921) 44 Mad. 351: 62 ਆਈਸੀ 203: ਏਆਈਆਰ 21 Mad. 121,** ਮਾ ਸਾਓ ਬਨਾਮ ਮੌਂਗ ਕਯਾਵ **ਏਆਈਆਰ 28 Rang 18;** ਨੰਦ ਕਿਸ਼ੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਲਤਾਨ **ਏਆਈਆਰ 1926** Lah **165- ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ।**

1.3 ਜਦੋਂ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਖੁਦ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਨਿਯਮ 90 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 89 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਆਦੇਸ਼ XXI, ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਿਰਣੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ XXI CPC ਦੇ ਨਿਯਮ

90 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 92 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 89, 90 ਜਾਂ 91 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਕਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI CPC ਦੇ ਨਿਯਮ 92 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਅਪੀਲਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ। ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੇਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 89, 90 ਜਾਂ 91 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 25] [471-A-F]

XXXXXX

ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਬੁੱਧ ਸਿੰਘ **(1924) 22 All LJ 413**; ਅਕਸ਼ੀਆ ਬਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦਰਾਜੁਲੂ **(1924) 47 MLJ 549- ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ।**

2.1 ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ XXI, ਨਿਯਮ 90 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ 9.11.1974 ਨੂੰ 10,000/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਿਲਾਮੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮੁੱਲ ਦਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਹੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਦਾਰਥਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਸਨ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਪਰੋਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (3) ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। [ਪੈਰਾ 26] [471-G-H; 472-A-B]

2.2 ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 (1) ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 31.3.1978 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ 19 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮਾ 19.4.1978 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥਕ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗਾ, ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਦੇਸ਼ VI ਨਿਯਮ 4 CPC ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ,

ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇ ਕੇ ਘੋਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 27, 28] [472-ਬੀ-ਡੀ, ਈ-ਜੀ]

XXXXXX

ਸਿੱਦਾਗੰਗਈਆ (D) ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਬਨਾਮ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ (D) ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ 461

2.3 ਲਿਸ ਪੇਂਡੇਨਜ਼ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਫ਼ਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਨੇ 1968 ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 9.11.1974 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 52 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ। [ਪੈਰਾ 29] [472-G-H; 473-A-B]

ਨਾਗੂਬਾਈ, ਅੰਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬੀ. ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਅਤੇ ਹੋਰ, **ਏਆਈਆਰ, 1956, ਐਸਸੀ 593- 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ**।

3. TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਚਾਰਜ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਵਿਕਰੀ ਵੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ-ਪੋਸ਼ਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 1974 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ 1976 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੰਨਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 9.11.1974 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 1968 ਤੋਂ ਲੰਬਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 47 CPC ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 31] [474-B-E]

XXXXXX

ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਨਾਰੀਕੇ ਅਤੇ ਹੋਰ **(2006) 8 ਐਸਸੀਸੀ 75 - ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।**

ਨਾਨੀ ਗੋਪਾਲ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਟੀ. ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (**1995) 3 ਐਸਸੀਸੀ 579;** ਲਾਲ ਚੰਦ ਬਨਾਮ VIIIth ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅਤੇ ਹੋਰ **(1997) 4 ਐਸਸੀਸੀ 356-ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।**

4.1 ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਆਪਸੀ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਦਾਖਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਨਿਲਾਮੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਮਿਲੀਭੁਗਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਤੀ ਨੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 40] [476-G-H; 477-A]

4.2 ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਵਿਆਜ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਾਖਲਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ , ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਦੀ ਤੱਥ-ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। 5.8.1978 ਨੂੰ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਅਖੌਤੀ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ। [ਪੈਰਾ 40] [477-F-G]

ਵੀ. ਸਵਰਾਜਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰ, **ਏਆਈਆਰ 2003 ਐਸਸੀ 2347: [2003] 3 ਐਸਸੀਆਰ 575 - ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।**

<u>ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ</u>

(1995) 3 SCC 579	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ **21, 37**
AIR 2001 SC 2220	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ **23**
(1921) 44 Mad. 351	ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ	ਪੈਰਾ **24**
AIR 1926 Lah 165	ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ	ਪੈਰਾ **24**
(1924) 22 All LJ 413	ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ	ਪੈਰਾ **25**
(1924) 47 MLJ 549	ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ	ਪੈਰਾ **25**
AIR 1956 SC 593	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ **29**
(2006) 8 SCC 75	ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ **35**
(1997) 4 SCC 356	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ	ਪੈਰਾ **39**
[2003] 3 SCR 575	ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ	ਪੈਰਾ **41**

XXXXXX

ਸਿੱਦਾਗੰਗਈਆ (D) ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਬਨਾਮ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ (D) ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ 463

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2018 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5007

2011 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2633 ਵਿੱਚ ਬੈਂਗਲੁਰੂ ਵਿਖੇ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 18.12.2014 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ।

ਰਾਜੂ ਰਾਮ ਚੰਦਰਨ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜੋਸਫ ਪੂਕਕਟ, ਸ਼ੇਸ਼ਾਗਿਰੀ ਰਾਓ, ਧਵੇਸ਼ ਪਾਹੂਜਾ, ਮੈਸਰਜ਼ ਏ.ਪੀ. ਅਤੇ ਜੇ. ਚੈਂਬਰਜ਼, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਐਸ.ਐਸ. ਨਾਗਾਨੰਦ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼ਿਆਮ ਕੌਂਡਿਨਿਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ.ਵੀ.ਭਾਰਤੀ ਉਪਾਧਿਆਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਹਨ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ।

ਅਰੁਣ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਜੇ. 1. ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ(Leave granted)

2. ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਤੱਥ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿੱਧਗੀਰੀਗੌੜਾ ਦੀ ਇੱਕ ਥੋਪੰਮਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਨਸਿਫ, ਡੋਡਾਬੱਲਾਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 245/1968 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 300 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ 13 ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਥੋਪੰਮਾ ਦੇ ਪਤੀ ਸਿਦਾਗਿਰੀਗੌੜਾ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ 5 ਏਕੜ 18 ਗੁੰਟਾ ਦੇ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ 11 ਅਤੇ 18 ਗੁੰਟਾ, ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 10 ਅਤੇ 13 ਦੇ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ 68/1 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪਿਤਾ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ੈਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 10,000/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ। 6.2.1975 ਨੂੰ, ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਬਾਰੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਿਦਗੀਰੀਗੌੜਾ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. 1968 ਦੇ ਥੋਪੰਮਾ ਯਾਨੀ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 245 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ 24.6.1976 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 9.11.1974 ਨੂੰ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ੈਟੀ ਨੂੰ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਸਮੇਤ ਮੁਕੱਦਮੇ

ਦੀ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ 100/- ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਦੇ ਕੇ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ 1.9.1976 ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

XXXXXX

4. ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਮਾਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਥੋਪੰਮਾ, ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ । 28.9.1977 ਨੂੰ, ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ 1908 (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, CPC) ਦੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 72 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਥੋਪਾਮਾ ਨੂੰ ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੰਖਿਆ 1, 7, 8 ਅਤੇ 13 ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ 11,600/ ਰੁਪਏ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

5. 5.10.1977 ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 1, 7, 8 ਅਤੇ 13 ਨੂੰ 10,185/- ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ।

6. ਸਿਦਗੀਰੀਗੌੜਾ ਨੇ 16.11.1977 ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 CPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪਿਤਾ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਨੇ ਵੀ 5.10.1977 ਨੂੰ ਹੋਈ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 CPC ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 47 ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 5.1.1978 ਨੂੰ ਸਿਦਗੀਰੀਗੌੜਾ ਅਤੇ ਥੋਪੰਮਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਡੀਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ 1968 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 245 ਵਿੱਚ

ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 13, 5, 10 ਅਤੇ 12 ਅਤੇ ਥੋਪੰਮਾ ਨੂੰ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 12 (ਮਕਾਨ) ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੀਡ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਆਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

7. 31.3.1978 ਨੂੰ, ਸਿਦਗੀਰੀਗੌੜਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਬਾਅ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਥੋਪੰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

8. ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਨਾਲ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 47 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਜੱਜ, (ਜੂਨੀਅਰ ਡਵੀਜ਼ਨ), ਨੇਲਮੰਗਲਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ 1978 ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 109 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ 1989 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 85 ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1.1.1979 ਨੂੰ ਥੋਪੰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਤੇ 29.1.1979 ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

9. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਨੇ 1989 ਦੇ ਓ.ਐੱਸ. ਨੰਬਰ 85 ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ 9.11.1974 ਨੂੰ 10,000/- ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਕਬਜ਼ਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਹਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ 1976 ਤੱਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸਾਲ 1976 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ 5.1.1978 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਲੇਖ

ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕੋਲ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਸਨੇ ਮੁਨਾਫੇ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦਬਾ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਭਾਰੀ ਰਕਮ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ 1968 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 245 ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਮੁੱਲ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ 11 ਅਤੇ 68/1 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 5 ਏਕੜ 39 ਗੁੰਟਾ ਅਤੇ 18 ਗੁੰਟਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

XXXXXX

10. ਸਿੱਦਾਗਿਰੀਗੌੜਾ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਮਿਤੀ 9.11.1974 ਇੱਕ ਨਾਮਾਤਰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸੁਰੱਖਿਆ 'ਤੇ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 10,000/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ , ਸਿਦਗੀਰੀਗੌੜਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਥੋਪਮਾ ਵਿਚਕਾਰ 5.1.1978 ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 1968 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 245 ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

11. ਥੋਪੰਮਾ, ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਸਿੱਧੀਰੀਗੌੜਾ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ

ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ 5.1.1978 ਦੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਕਤ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਡੀਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 1968 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 245 ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੀ ਜੋ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ 9.11.1974 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਮਾਤਰ ਅਤੇ ਫਰਜ਼ੀ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਕਤ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ, 1882 (ਸੰਖੇਪ TP ਐਕਟ ਲਈ) ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 19.10.1981 ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਿਦਾਗਿਰੀਗੌੜਾ, ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ।

XXXXXX

12. ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ 5.3.1987 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ 9.11.1974 ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

13. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਹੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਧੂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ 1968 ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੀ।

14. 23.6.1995 ਨੂੰ, ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਇੱਕ ਉਲਟ ਚੱਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਾਮਾਤਰ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਿਕਵਰੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

15. 7.11.1996 ਨੂੰ, ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਸਿੱਧਗੰਗਾਈਆ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 2,20,000/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਮੌਤ 25.10.1998 ਨੂੰ ਹੋਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 17.2.2000 ਨੂੰ ਥੋਪੰਮਾ ਦੀ ਵੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

16. ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਿੱਧਗੰਗਾਈਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਹੈ, ਨੇ 1989 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 85 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਮੁੱਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸੀ। ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ 5.10.1977 ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ 29.1.1979 ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਥੋਪੰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ

ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਕਤ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

17. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 5.1.2007 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਚੁੱਪ ਸਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨੇੜਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 2009 ਦੀ ਆਰ.ਏ. ਨੰਬਰ 123 ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਪੀਲ ਨੂੰ 4.11.2011 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲਿਸ ਪੇਂਡੇਨਜ਼ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਡਿਫਾਲਟ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 18.12.2014 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਹੈ।

XXXXXX

18. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜੂ ਰਾਮ ਚੰਦਰਨ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 CPC ਅਤੇ ਧਾਰਾ 47 CPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ 31.3.1978 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

19. ਇਹ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਥੋਪੰਮਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ 'ਤੇ ਰੋਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਗਲਤ ਕੰਮ ਦੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਪਦਾਰਥਕ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 1974 ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਲੀਸ ਪੇਂਡੇਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ 1974 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ 1968 ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਲਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਥੋਪੰਮਾ ਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਖੌਤੀ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਯਾਨੀ 1968 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 245 ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਅਡਾਪਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਐਕਟ, 1956 (ਛੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, "ਐਕਟ") ਦੇ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟੀਪੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

XXXXXXX

20. ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਐਸ. ਨਾਗਾਨੰਦ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ 24. 6. 1976 ਨੂੰ 1968 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 245 ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1974 ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਅਤੇ 100 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਰਲੇਖ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ।

21. ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਅਤੇ 28 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸੱਚੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ। ਥੋਪੰਮਾ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 5.10.1977 ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 31.3.1978 ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਕੈਨੀਕਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, 9.11.1974 ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਿਆਂ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਧਾਰਕ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਸੱਚੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ 9.11.1974 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਦਈ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਰੀ

'ਤੇ ਕਦੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਫਾਲਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੋਪੰਮਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 5.10.1977 ਦੀ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੱਕ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਪਤੀ ਨੇ 1968 ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਕ 5,000/- ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। 5.10.1977 ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਵਿਕਰੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਵਿਕਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਦਗੀਰੀਗੌੜਾ ਦਾ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਰੀ ਯੋਗ ਹਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਨੀ ਗੋਪਾਲ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਟੀ. ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (1995) 3 ਐਸਸੀਸੀ 579 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਦਾਲਤ ਮੂਕ ਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ। ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਨਤੀਜੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਜਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਫਰਮਾਨਧਾਰਕ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ 31.3.1978 ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਸੀ। ਥੋਪੰਮਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੋਲੀਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾ ਚਲਾਉਣ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਝੂਠਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਥੋਪੰਮਾ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਫਾਰਮ 7 ਵਿੱਚ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਲੈਂਡ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ 24.8.1981 ਦੇ ਆਦੇਸ਼

ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਥੋਪਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਪਤੀ ਨੇ ਐਨ ਕੇ ਗਿਰੀਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਸਿੱਦਾਗਿਰੀਗੌੜਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਥੋਪੰਮਾ ਦੀ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। , ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ "ਸਬੂਤ ਐਕਟ) ਦੀ ਧਾਰਾ 18 'ਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਈ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 66 CPC ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ 90 CPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜੋ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

XXXXXX

22. ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਨਿਲਾਮੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 31.3.1978 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 CPC ਇੱਥੇ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"[ਨਿਯਮ90. ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ। –

(1) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹੈ, ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ, ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਦਰਯੋਗ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(2) ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦ ਤੱਕ, ਸਾਬਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਾਰਨ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ।

XXXXXX

(3) ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਧੀਨ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਬਿਨੈਕਾਰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਵਿਆਖਿਆ- ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਜਾਂ ਨੁਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

23. ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਸਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ XXI ਦੇ ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਉਪ ਨਿਯਮ (2) ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਾਰਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਦੇਸ਼ XXI ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਿਯਮ 90 ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਨੁਕਸ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੱਟ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥਕ ਬੇਨਿਯਮੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਮਧਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਏਆਈਆਰ 2001 ਐਸਸੀ 2220 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕੀਮਤ ਦੀ ਘਾਟ ਅਦਾਲਤੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ।

24. ਜਿੱਥੇ ਨਿਯਮ 90 ਆਦੇਸ਼ XXI CPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਦੇ ਨਿਯਮ 92 (1) ਅਧੀਨ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XX1 ਨਿਯਮ 92 (3) ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ

ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਯਾ ਬਨਾਮ ਅੱਪਾਇਆ (1921) 44 Mad. 351 = 62 ਆਈਸੀ 203 = ਏਆਈਆਰ 21 Mad.121, ਮਾ ਸਾਓ ਬਨਾਮ ਮੌਂਗ ਕਯਾਓ, ਏਆਈਆਰ 28 RANG 18; ਨੰਦ ਕਿਸ਼ੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਲਤਾਨ ਏਆਈਆਰ 1926 Lah 165

XXXXXX

25. ਜਦੋਂ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਖੁਦ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਨਿਯਮ 90 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 89 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਬੁੱਧ ਸਿੰਘ (1924) 22 All LJ 413; ਅਕਸ਼ੀਆ ਬਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦਰਾਜੁਲੂ (1924) 47 MLJ 549 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਆਦੇਸ਼ XXI, ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੌਤਿਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਮਾਨ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਧਾਰਾ 47 ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ XXI CPC ਦੇ ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਜੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 92 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 89, 90 ਜਾਂ 91 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਕਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI CPC ਦੇ ਨਿਯਮ 92 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਅਪੀਲਯੋਗ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ। ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੇਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 89, 90 ਜਾਂ 91 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

26. ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ XXI, ਨਿਯਮ 90 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ 9.11.1974 ਨੂੰ 10,000/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਲਾਮੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

XXXXXX

ਉਹ ਮੁੱਲ ਦਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਦਾਰਥਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਸਨ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਪਰੋਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (3) ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।

27. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 (1) ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ 31.3.1978 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ 19 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮਾ 19.4.1978 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥਕ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗਾ, ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੀ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਦੇਣ ਲਈ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਦੇਸ਼ VI ਨਿਯਮ 4 CPC ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇ ਕੇ ਘੋਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

28. ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਥੋਪੰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਖਰੀਦ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

29. ਲਿਸ ਪੇਂਡੇਨਜ਼ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੋਪੰਮਾ ਨੇ 1968 ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 9.11.1974 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਥੋਪੰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 52 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਨਾਗੂਬਾਈ, ਅੰਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬੀ. ਸ਼ਮਾ ਰਾਓ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਏਆਈਆਰ 1956, ਐਸਸੀ 593 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ।

XXXXXX

"9. ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ 1919-20 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 100 ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 6-6-1919 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 30-1-1920 ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨੰਜੁੰਦਾ ਰਾਓ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੀ ਗੁੰਡਾਗਰਦੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ 2-8-1928 ਨੂੰ ਦੇਵੰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰਜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖਰੀਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ.ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਅਯੰਗਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫਾਰਮਾ ਕੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲੀਸ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 17-6-1920 ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ VI ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ- ਇਹ ਦਲੀਲ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਚਾਰਜ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿ 30-1-1920 ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਧਾਰਾ 52 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ

ਗਲਤ ਹੈ: (1) ਲੀਸ ਪੇਂਡੇਨਜ਼ ਦਾ ਸਵਾਲ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। (2) ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ, 1919-20 ਦਾ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 100 ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਸਾਰੇ ਮਿਲਾਵਟ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 52 ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ (3) 2-8-1928 ਨੂੰ 1919-20 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 100 ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਵੰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖਰੀਦ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਸ਼ਵਾਨੰਦ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 19-2-1926 ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "

(ਜ਼ੋਰ ਸਾਡਾ ਹੈ)

XXXXXX

30. ਲਿਸ ਪੇਂਡਨਜ਼ ਬਾਰੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਆਇਤ ਸਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਵਿਕਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ।

31. ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ, TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਤਬਾਦਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਤਬਾਦਲਾ ਮੁਫਤ ਹੈ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ। ਧਾਰਾ 39 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਚਾਰਜ ਕਿਸੇ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ

ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਵੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ-ਪੋਸ਼ਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ 1974 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ 1976 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੰਨਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 9.11.1974 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 1968 ਤੋਂ ਲੰਬਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 47 CPC ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

32. TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 100 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ 100 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਚਾਰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ।

XXXXXX

33. ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਧਾਰਾ 27 ਇੱਥੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ:

"27. ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਕਦੋਂ ਚਾਰਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। - ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਆਸ਼ਰਿਤ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। "

34. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨਿਰਭਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਹੀ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

35. ਨਿਰਭਰਤਾ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਨਾਰੀਕੇ ਅਤੇ ਹੋਰ (2006) 8 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 75 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ TP ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

36. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਮਸ਼ੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 66 ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਅ ਹੈ। ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ।

XXXXXX

37. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨਾਨੀ ਗੋਪਾਲ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਟੀ. ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (1995) 3 ਐਸਸੀਸੀ 579 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਖੁਦ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਮੂਕ ਅਤੇ ਬੇਵੱਸ ਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ। ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੰਗੇ, ਮਾੜੇ

ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

38. ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 92 (3) ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ ਜਾਂ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਗਲਤ ਕੰਮ ਦੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

39. ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਲਾਲ ਚੰਦ ਬਨਾਮ VIIIth ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1997) 4 ਐਸਸੀਸੀ 356 ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 5.10.1977 ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਨਿਯਮਿਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਸੱਕ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ 5,000/- ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਏ ਹਨ, ਪਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਮਿਲਾਵਟ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਐਨ.ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 90 CPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਲਾਲ ਚੰਦ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 72 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਘਟਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਵਾਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 11,600 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਮਾਮਲਾ

ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ XXI ਨਿਯਮ 66 ਅਤੇ 67 CPC ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

40. ਨਿਰਭਰਤਾ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 'ਤੇ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਜਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਮਿਲੀਭੁਗਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

XXXXXX

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਤੀ ਨੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

"18. ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲਾ। - ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹਨ।

ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੂਟਰ ਦੁਆਰਾ। - ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਉਦੋਂ

ਤੱਕ ਦਾਖਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ -

(1) ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ।- ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਲਕੀਅਤ ਜਾਂ ਵਿੱਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ

(2) ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲਈ ਹੈ,

ਦਾਖਲੇ ਹਨ, ਜੇ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਆਜ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਦੀ ਤੱਥ-ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। 5.8.1978 ਨੂੰ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਅਖੌਤੀ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ।

41. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵੀ. ਸਵਰਾਜਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰ, ਏਆਈਆਰ 2003 ਐਸਸੀ 2347 ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰਤਾ

ਨੂੰ ਇਹ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਰੀ ਯੋਗ ਹਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

XXXXXX

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਖਰਾਬ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਾਰਜ ਸੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦ ਲਿਸ ਪੇਂਡੇਨ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 52 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਹ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸਹੀ ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦਾਇਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਚ ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੈਟ੍ਰਿਕਸ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

42. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਐਨ. ਕੇ. ਗਿਰੀਰਾਜਾ ਸ਼ੈੱਟੀ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੋ ਝੂਠਾ ਦਾਅਵਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 1977 ਵਿੱਚ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ 1979 ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਬਲ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਾਹਨ ਨਾਮਾਤਰ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ

ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

43. ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਸੀਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਇਜਾਜ਼ਤ ਯੋਗ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਕੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ ਅਪੀਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਈ ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

Prabhat Kiran, Advocate
D/923/2000
Bar Council of Delhi